

Arrest

**nr. 74 942 van 13 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. BLOMME en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Koemikse origine te zijn. U bent afkomstig uit Khassavyurt (Dagestan), waar u samen met uw moeder, vrouw en kinderen woont. U bent getrouwd met S. M. (...) (O.V. X) met wie u drie minderjarige kinderen heeft: M. T. (...) (O.V. X), D. T. (...) (O.V. X) en A. T. (...) (O.V. X).

In 2000 gaat u een eerste keer naar Kazachstan om er te studeren. Aan de universiteit leert u er uw vrouw (met de Kazachse nationaliteit) kennen. In 2004 gaan jullie samen naar Dagestan. Terug thuis trekt u vaak op met uw neef M. Z. (...) met wie u geregeld naar de moskee gaat. In 2005 gaat u samen met uw vrouw terug naar Kazachstan waar ze haar studies afmaakt. Op 11 juni 2005 trouwen u en uw vrouw in Kazachstan. Op 27 februari 2006 krijgen jullie er ook een eerste kind. In uw afwezigheid sluit

M. (...) zich in Dagestan aan bij de rebellen. Begin augustus 2008 keert u met vrouw en dochter terug naar Dagestan.

Op 25 augustus 2008 wordt u vlakbij uw huis in Khassavyurt overmeesterd door de FSB. U wordt geslagen en meegenomen. De FSB'ers gaan ook uw huis zelf binnen. Tijdens uw tweedaagse vasthouding wordt u hardhandig ondervraagd over uw neef M. (...), die reeds eerder dat jaar als rebel werd vermoord in Ingoesjetië. Op een bepaald moment wordt u zo hard geslagen dat u het bewustzijn verliest en pas weer in het ziekenhuis wakker wordt. Volgens uw vrouw en moeder blijft u negentien dagen in coma. Na twee maanden verblijf in het ziekenhuis, gaat u naar huis. Wegens de fysieke verwondingen die u opliep tijdens uw vasthouding, zal u jaarlijks voor behandeling naar het ziekenhuis moeten. Na uw thuiskomst, wijdt u zich aan de studie van de koran en het Arabisch en gaat u geregeld de moskee bezoeken.

Op 12 mei 2009 wordt uw eerste zoon geboren. Op 9 november 2010 gaat u uw invaliditeitskaart ophalen bij de bevoegde instanties. Op 20 november 2010 doet u hetzelfde voor uw internationaal reispaspoort. Het blijft rustig voor u tot 10 juli 2011. Op die dag wordt u opnieuw hardhandig van thuis meegenomen door de FSB. U wordt beschuldigd van betrokkenheid bij de rebellen omdat u uw geloof (islam) intens beleeft. Met de hulp van de broer van een vriendin, slaagt uw moeder er echter diezelfde avond in u vrij te kopen en u naar uw tante in Khassavyurt te brengen. Daar vervoegt uw vrouw u met de kinderen.

Uiteindelijk verlaat u Dagestan op 20 juli 2011. Met uw vrouw en twee kinderen gaat u met de wagen van Khassavyurt naar Brest (Wit-Rusland). Daar stappen jullie over in de laadbak van een vrachtwagen waarmee u zonder uitstappen illegaal naar België rijdt. Daar komen jullie aan op 26 juli 2011 en vragen diezelfde dag asiel aan.

Op 14 augustus 2011 wordt uw jongste zoon geboren in Brussel.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele Kazachse huwelijksakte, de originele Kazachse geboorteakte van uw dochter, de originele Russische geboorteakte van uw zoon D. (...), uw origineel intern Russisch paspoort, uw origineel rijbewijs, een kopie van een Russisch medisch attest, een originele invaliditeitskaart en een kopie van de overlijdensakte van uw neef.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst gezocht zou worden door de FSB wegens religieus extremisme en omwille van uw neef M. Z. (...) die als rebel vocht tegen de autoriteiten van Dagestan (CGVS p. 6-7). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt de door u aangehaalde vrees aannemelijk te maken.

Wat betreft uw problemen in 2008 (nl. uw arrestatie door de FSB eind augustus 2008), dient opgemerkt te worden dat het opvallend is dat u zich na uw vrijlating nog verschillende keren, hetzij rechtstreeks hetzij onrechtstreeks, tot de autoriteiten van uw land gewend heeft, die op dat moment naar eigen zeggen uw vervolgers waren (i.e. FSB).

Zo verklaart uw vrouw dat ze het Russisch staatsburgerschap verkreeg en daarvoor haar intern Russisch paspoort samen met u ging ophalen bij de paspoortdienst van Khassavyurt op 1 mei 2009. In dat paspoort werd uw naam als haar echtgenoot geregistreerd (CGVS vrouw p. 3 + document 8 in administratief dossier).

Enkele dagen later, op 12 mei 2009, ging uw moeder de geboorteakte van uw zoon D. (...) ophalen bij de burgerlijke stand van Makhatchkala. Daarbij identificeerde ze u naar eigen zeggen als de vader door uw (intern Russisch) paspoort mee te nemen (CGVS p. 3 + document 5 in administratief dossier).

Vervolgens verklaart u dat u na de mishandelingen tijdens uw arrestatie als invalide geregistreerd stond bij de Russische autoriteiten, waartoe u ieder jaar een invaliditeitskaart kreeg uitgereikt door het Ministerie van Gezondheid van Dagestan (CGVS p. 5 & p. 9). De kaart die u aan de Belgische asielinstanties voorlegt, dateert van 9 november 2010 (document 7 in administratief dossier) en u verklaart dat u die zelf was gaan ophalen bij de bevoegde medische instanties met uw (intern Russisch) paspoort ter identificatie (CGVS p. 5).

Verder heeft uw dochter, in Kazachstan geboren, het Russisch staatsburgerschap gekregen op 19 mei 2009 en op 15 november 2010 ook een Russisch internationaal paspoort. Daartoe liet uw moeder bij de bevoegde Russische autoriteiten de nodige stempels plaatsen op de Kazachse geboorteakte van uw dochter, waarop uw naam vermeld staat als haar vader (document 4 in administratief dossier).

Ten slotte verklaart u dat u een internationaal reispaspoort aanvraag (CGVS p. 3) en dat uiteindelijk zelf ging ophalen op 20 november 2010 (CGVS p. 4-5 + document 1 in administratief dossier).

Welnu, het Commissariaat-generaal meent dat uw gedrag, nadat u eind augustus 2008 door de FSB opgepakt werd, de ernst van de door u aangehaalde vrees hieromtrent fundamenteel ondermijnt. Indien

u na deze arrestatie daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade koesterde tegenover de autoriteiten van uw land, is het bijzonder opvallend dat u zich zomaar, rechtstreeks of onrechtstreeks, tot diezelfde autoriteiten zou wenden voor de naturalisatie van uw vrouw en uw dochter, de geboorte van uw zoon en uw registratie als invalide. Het lijkt eveneens onaannemelijk dat u de autoriteiten op de hoogte zou stellen van een gepland vertrek uit de Russische Federatie door onder uw eigen naam een reispaspoort aan te vragen. Bijgevolg kan u de door u aangehaalde vrees ten opzichte van de autoriteiten van uw land niet hard maken. Dit wordt nog versterkt door het feit dat u pas drie jaar na deze arrestatie, nadat u een tweede keer werd gearresteerd door de FSB, uw land heeft verlaten. Uw vrees voor de autoriteiten na uw arrestatie uit 2008 bleek op dat moment dus niet van die aard dat u daarvoor internationale bescherming ging opzoeken.

Wat betreft uw problemen in 2011 (nl. uw arrestatie door de FSB op 10 juli 2011), dient gesteld te worden dat de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze teniet wordt gedaan door twee tegenstrijdigheden in uw verklaringen en die van uw vrouw.

Ten eerste verklaart u dat u door de FSB meegenomen werd in een hoog, donkergroen militair voertuig (VAZ), dat uw moeder dat voertuig nog vastgreep en de mensen smeekte om te zeggen waar ze u naartoe zouden brengen en dat uw vrouw dat vanuit uw appartement gadesloeg (CGVS p. 10-11); terwijl uw vrouw beweert dat dat ging om een gewone personenwagen, nl. een Lada type 9 van lichte kleur ('wit misschien') (CGVS vrouw p. 6). Ten tweede verklaart u dat u na uw vrijlating meteen naar uw tante ging in Khassavyurt, waar uw vrouw en kinderen later aankwamen, toen het nog niet donker was (CGVS p. 13). Uw vrouw daarentegen verklaart dat het wel al donker was toen ze bij uw tante toekwam (CGVS vrouw p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, blijft uw vrouw bij haar oorspronkelijke versie van de feiten (CGVS vrouw p. 8). Hierdoor biedt ze echter geen verklaring voor de twee verschillen in jullie verklaringen; nochtans elementen die raken aan de kern van uw asielrelaas, nl. details rond uw arrestatie en vrijlating op 10 juli 2011 waarna u ging onderduiken.

Verder verklaart u dat u op dit moment geen nieuws heeft van uw situatie in Dagestan, hoewel blijkt dat u nog contact heeft met uw stiefvader. U verklaart bovendien dat uw moeder overleed kort nadat u toegekomen was in België en dat u daarom bij uw stiefvader informeerde naar zijn gezondheidstoestand; naar uw problemen vroeg u echter niet (CGVS p. 4 & p. 13-14). Aangezien u verklaart dat uw moeder de situatie niet meer aankon en dat uw vervolgers bijgevolg schuldig zijn aan haar hartstilstand, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u bij de man van uw moeder pogingen onderneemt om zich over de actuele stand van uw problemen verder in te lichten; u had daar immers de mogelijkheid toe. Dit gebrek aan interesse dat u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat eigen onderzoek door het Commissariaat-generaal geen enkel resultaat heeft opgeleverd inzake uw arrestatie of een arrestatie rond 10 juli 2011 in Khassavyurt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dit versterkt het standpunt van het CGVS wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Ook wat betreft uw reisroute, kan er bijzonder weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen. U verklaart dat u en uw gezin in Wit-Rusland in de laadbak van een vrachtwagen stapten en zo op illegale manier naar België reden. U blijkt niet te weten door welke landen u gereden heeft. Verder heeft u niets gemerkt van grensovergangen of douanes. U verklaart onderweg nergens identiteitscontrole gekregen te hebben en gereisd te hebben zonder geldige internationale reisdocumenten (CGVS p. 5 en 6). Dergelijke onwetendheid aangaande uw reis is weinig aannemelijk. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is (u reisde immers met uw kinderen van twee en vijf jaar en met uw vrouw die op het moment van de reis meer dan acht maanden zwanger was), gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de modaliteiten van uw reis.

Op basis van bovenstaande elementen dient gesteld dat u er niet in geslaagd bent de door u aangehaalde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan deze beslissing. Uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen, uw paspoort en uw rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens van u en uw kinderen, die hier niet betwist worden. De overlijdensakte van uw neef bevestigt zijn overlijden, maar doet de bovenstaande vaststellingen over uw gedrag tegenover de autoriteiten van uw land of over de geloofwaardigheid van uw arrestatie in 2011 niet teniet. Het medisch attest en uw invaliditeitskaart hebben betrekking op uw gezondheidstoestand. Hierbij kan begrip opgebracht worden voor de ongemakken die u als gevolg daarvan zou ondervinden (zie opsomming van de symptomen waaraan u lijdt) doch deze attesten zijn geenszins van die aard dat ze een verklaring zouden bieden voor uw houding tegenover de autoriteiten van uw land, voor de opgesomde tegenstrijdigheden of voor uw gebrek aan interesse in de nasleep van uw problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoekers zijn van mening dat er *in casu* geen enkele feitenvinding gebeurd is en de bestreden beslissingen zich louter beperken tot het verwijzen naar een stereotiepe argumentatie, het in twijfel trekken van het feitenrelaas en het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden. Verzoekers hekelen het feit dat er actief op zoek werd gegaan naar elementen om de asielaanvraag doelbewust te kunnen afwijzen. Verzoekers raadsman stelt zich de vraag dat als iemand zoals verzoeker, die levenslang gehandicapt is, een gegeven dat overigens objectief vaststelbaar is, niet in aanmerking komt voor asiel, wie er dan in godsnaam nog wel aanspraak kan maken op een internationale beschermingsstatus?

Verzoeker klaagt de schending aan van artikel 52/2 van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de minister om asielverzoeken bij voorrang te laten behandelen. Verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 17 oktober 2011 op het Commissariaat-generaal werden

gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Wat de feitenvinding en bewijslast betreft wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Daar waar verzoeker stelt dat hij ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is, stelt de Raad vast dat verzoeker in dit verband geen geneeskundig getuigschrift neerlegt. Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

Verzoeker stelt dat hij sinds 2008 ten gevolge van zijn arrestatie en mishandeling door de FSB levenslang gehandicapt is en objectief vaststelbare letsels heeft en dat zijn neef gedood werd.

De Raad stelt vast dat de oorsprong van deze letsels niet uit het geneeskundig getuigschrift blijkt. Er is inderdaad sprake van de gevolgen van een trauma van de ruggengraat, zonder nadere beschrijving van de oorsprong ervan. De omstandigheden van het overlijden van de neef van verzoeker valt niet af te leiden uit de voorgelegde overlijdensakte.

De bestreden beslissing stelt: *“Wat betreft uw problemen in 2008 (nl. uw arrestatie door de FSB eind augustus 2008), dient opgemerkt te worden dat het opvallend is dat u zich na uw vrijlating nog verschillende keren, hetzij rechtstreeks hetzij onrechtstreeks, tot de autoriteiten van uw land gewend heeft, die op dat moment naar eigen zeggen uw vervolgers waren (i.e. FSB).”*

De Raad stelt vast dat verzoeker die dermate ernstig vervolgd zou zijn door de Russische overheden dat hij er een levenslange handicap aan overhield, niet alleen op dat ogenblik geen bescherming zoekt in het buitenland, terwijl hij in Kazachstan gestudeerd heeft en gehuwd is met een vrouw met de Kazachstaanse nationaliteit, maar dat daarenboven zijn echtgenote en dochter na deze feiten de Russische nationaliteit aanvragen en verkrijgen en zich derhalve vrijwillig onder de bescherming van de Russische overheden plaatsen. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde oorsprong van de letsels van verzoeker.

Terecht stelt verweerder: *“In casu diende immers te worden vastgesteld dat de houding van verzoekende partijen geenszins in overeenstemming te brengen is met de aard en de ernst van de vrees zoals deze door hen naar voren werd gebracht.*

Zo wendden verzoekende partijen zich, na de beweerde vrijlating van verzoeker in het jaar 2008, nog meerdere malen tot de autoriteiten van hun land van herkomst met het oog op het bekomen van identiteitsdocumenten, invaliditeitskaarten en internationale reisdocumenten; documenten dewelke zij daarenboven steevast uitgereikt kregen. Het feit dat verzoekende partijen, die beweren vervolgd te worden door de Russische autoriteiten, zich alsnog tot deze autoriteiten wendden met het oog op het bekomen van dergelijke documenten, doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst van de door hen naar voren gebrachte vrees. Een gegeven dat versterkt wordt door de vaststelling dat verzoekende partijen slechts 3 jaar na de incidenten van 2008 besloten om hun land van herkomst te verlaten. Het is immers niets aannemelijk dat iemand die beweert geïnterviewd te worden door de Russische autoriteiten, die door deze autoriteiten opgesloten werd en die omwille van zijn vrees voor deze autoriteiten uiteindelijk besloot zijn land van herkomst te ontvluchten, het risico zou nemen om dergelijke documenten te gaan aanvragen en afhalen bij deze autoriteiten. Zulk een handelswijze ondermijnt dan ook in ernstige mate de ernst en de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas en het feit dat verzoekende partijen de documenten in kwestie steevast uitgereikt kregen, toont daarenboven aan dat zij, hoe dan ook, niet in de negatieve aandacht stonden van de Russische autoriteiten.”

2.2. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers zijn het niet eens met de argumentatie van de bestreden beslissingen als zouden de feiten uit 2008 niet geloofwaardig zijn nu de feiten uit 2011 reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoekers benadrukken dat er slechts twee tegenstrijdigheden werden vastgesteld ten aanzien van deze laatste gebeurtenissen en benadrukken dat deze bijzonder gemakkelijk te weerleggen zijn. Verzoeker stellen dat verzoekster, wanneer haar vragen werden gesteld omtrent de wagens die gebruikt werden bij de arrestatie van verzoeker, zij het had over een andere wagen dan de wagen waarin haar echtgenoot vervoerd werd. Verzoekster zou immers nooit geconfronteerd zijn met de specifieke vraag in welk voertuig haar echtgenoot werd meegenomen. Met betrekking tot de ander vastgestelde tegenstrijdigheden benadrukken verzoekende partijen dat zij beiden initieel stelden dat verzoekster bij het vallen van het donker bij hun tante aankwam. Echter, het zou na herhaaldelijk aandringen geweest zijn dat zij dienden te kiezen tussen dag of nacht (*‘wit of zwart’*) terwijl het in werkelijkheid ergens tussenin was. Verzoekers menen dan ook dat de vastgestelde tegenstrijdigheden allerm minst kunnen worden weerhouden en benadrukken het belang van de door hen neergelegde documenten. Verzoekers zijn het evenmin eens met de cirkelredenering van de commissaris-generaal als zouden zij onmogelijk op illegale wijze de Schengenzone hebben kunnen betreden.

De schending van de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel werd reeds behandeld naar aanleiding van het eerste middel.

Verweerder stelt: *“Waar de raadsman van verzoekers stelt dat verzoekster duidelijk te kennen gaf dat zij, wanneer haar vragen werden gesteld omtrent de wagens die gebruikt werden bij de arrestatie van verzoeker, het had over een andere wagen dan de wagen waarin haar echtgenoot vervoerd werd en zij overigens nooit geconfronteerd zijn met de specifieke vraag in welk voertuig haar echtgenoot werd meegenomen, verwijst verwerende partij naar de bladzijden 6 en 8 van verzoeksters gehoorrapport. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster zélf te kennen gaf dat de wagen waarover zij het had, de wagen was waarin haar echtgenoot werd vervoerd en dit zonder dat haar dienaangaande een specifieke vraag*

diende te worden gesteld. Wanneer verzoekster even later dan geconfronteerd werd met de vastgestelde incongruentie, veranderde zij plotsklaps haar verklaringen, doch het dient te worden benadrukt dat ook deze verklaringen weinig steek houden in het licht van verzoekers uitdrukkelijke verklaring als zou zijn moeder de auto waarin hij werd meegenomen hebben trachten vast te grijpen."

De Raad stelt vast dat dit steun vindt in het administratief dossier en het verweer van verzoekers niet overtuigt. Het middel met betrekking tot het al dan niet donker zijn bij de tante van verzoeker is een overtollig motief.

Aangaande het argument van verzoekers dat zij het niet eens zijn met de cirkelredenering van de commissaris-generaal als zouden verzoekers onmogelijk op illegale wijze de Schengenzone hebben kunnen betreden wijst verweerder erop dat er verzoekers niet zozeer verweten wordt op illegale manier de Schengenzone te hebben betreden, wat hen daarentegen wel verweten wordt is de vaststelling dat zij niets, maar dan ook niets, weten te vertellen aangaande het traject en de modaliteiten van hun reis. Er kan immers redelijkerwijze van verzoekers verwacht worden dat zij deze ongewone en bijzondere reis uitvoerig kunnen toelichten. Op zijn minst kan verwacht worden dat zij enige concrete informatie dienaangaande zouden kunnen verschaffen, hetgeen *in casu* echter evenmin het geval is.

De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers tonen niet aan dat de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.3. In een derde middel beroepen verzoekende partijen zich op een schending van de Europese Richtlijn 2004/83/EG, een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de motiveringsplicht, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging alsook menen zij dat er een schending van het fair-play beginsel plaatsvond.

De schending van de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel werd reeds behandeld naar aanleiding van het eerste middel.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden de door verzoeker aangehaalde artikelen bij wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Verzoekers beroepen zich op geen dergelijke schending. De schending van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

De Raad meent dat het "fair-play"-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair-play" doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoekers tonen niet aan dat dit te dezen in hoofde van verweerder het geval is.

Verzoekers stellen dat er in de bestreden beslissingen geenszins wordt gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen worden toegekend, en dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië die in Dagestan wonen, die er, volgens hen, overigens niet op verbeterd is en vragen dat minstens de situatie in Tsjetsjenië/Dagestan *in concreto* diende te worden beoordeeld daar het uiteraard niet kan dat zij worden teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM), een praktijk die uitgaat van de overheid en door het CGVS ook expliciet wordt erkend.

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De bestreden beslissing motiveert ook de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier meer bepaald een *Subject Related Briefing* over Dagestan. Dit wordt niet weerlegd door een verwijzing naar en citaat uit een niet nader bepaalde beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

2.4. In een vierde middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 15 sub c) van de Richtlijn 2004/83/EG; een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet; een schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 EVRM; en een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers wijzen erop dat hun afkomst en herkomst uit Dagestan niet in vraag worden gesteld. Verzoekers benadrukken dat de situatie in de Kaukasus, zeer zorgwekkend is. Er zou sprake zijn van folteringen, verdwijningen en dergelijke. Het Hof van Justitie was in haar arrest van 17 februari 2009 daarenboven van oordeel dat, betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvrager wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. De situatie in Dagestan is er tot op heden een van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen. Verzoekers stellen dat er een manifeste schending is van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd immers herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (*'independent and rigorous'*) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, hetgeen *in casu* niet zou gebeurd zijn. Uit de motivering blijkt immers nergens dat terzake onderzoek werd gedaan. In elk geval is nooit de persoonlijke situatie van verzoekers in ogenschouw genomen alvorens een beslissing te nemen of minstens blijkt dit niet uit de motivering.

De aangehaalde schending van Richtlijn 2004/83/EG en artikel 3 van het EVRM werd in het vorige middel reeds beantwoord.

Verweerder wijst er terecht op dat de verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie niet van aard is om de uitgebreide informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gebaseerd aangaande de veiligheidssituatie in Dagestan te weerleggen, noch om de conclusie die de commissaris-generaal uit deze informatie heeft getrokken te ontkrachten. Verweerder herhaalt dat er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, gezien er zich heden in Dagestan geen ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger manifesteert als gevolg van willekeurig geweld.

Verzoeker verwijst naar een Nederlands ambtsbericht van 2008 en de vindplaats ervan op internet. Dit rapport wordt echter niet neergelegd en derhalve maakt het geen deel uit van het rechtsplegingsdossier. De loutere verwijzing naar rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Het is ook geen weerlegging van het hierbovenvermeld motief uit de bestreden beslissing over de situatie in Dagestan.

Artikel 13 van het EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie,

ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat niet kan worden ingezien in welke mate artikel 13 EVRM zou kunnen geschonden zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS